

Associació P. FORANA
C/ Princesa 24
SANT JOAN

CAP

VERNELL

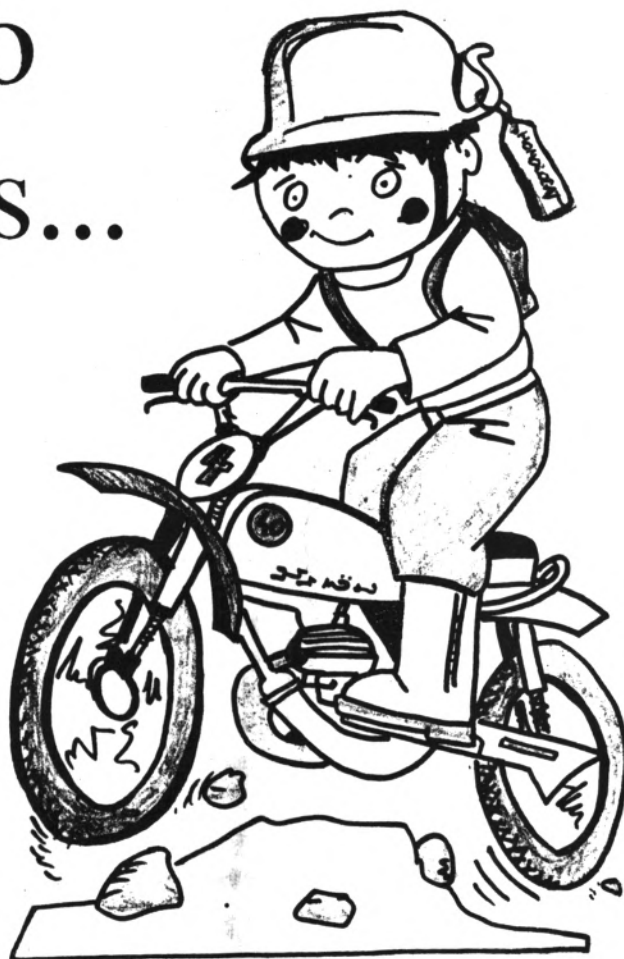
ne. 134

Capdepera i Cala Rajada

octubre 1.992

No ho
dubtis...

... P o s a - t e ' l !
el casc emprenya, però és segur.

Campanya de seguretat vial.

PORTALET

Cap Vermell.

Octubre 1.992.

Ne. 134.

Bolletí de l'Obra
Cultural Balear.

Capdepera
i
Cala Rajada.

L'hem fet:

Joan Rai.
Pep Terrassa.
Ma. Antònia Gomis.
Jaume Fuster.
Paco Galià.
Sebastià Ferrer.
Biel Torres.
Joan Espiritusanto.
Miquel Ferragut.
Llucià Sirer.
Isidor Rodríguez.
Isidre Boné.

Dipòsit legal 1197/80.

Imprimeix:

Apostol i Civilitzador .
(Petra).

*Els col.laboradors d'aquesta
revista, expressen la seva
opinió als articles firmats.*

Cap Vermell.

Apartat de correus,69.

Capdepera.

Ports Esportius.

El conseller d'Obres Públiques i Urbanisme, Sr. Sainz, fidel a la seva febre constructora ha elaborat un Pla Director de Ports Esportius que, pràcticament, permet construir ports esportius a qualsevol indret on sigui possible i rentable fer-los. Intel·ligent, com és, no ha inclòs els paratges on no es poden fer, per raons geogràfiques, de fondària, penyassegats, mar oberta, etc...

Recordareu que ja al Cap Vermell del mes de Febrer, a la secció "Cap Vermell proposa i l'Ajuntament disposa", demanaven la màxima protecció per a la zona compresa entre Es Coconar i el carrer Antoni Maura.

Sortosament, l'Ajuntament de Capdepera, per un escàs marge, ha donat la protecció I (màxima contemplada al Pla) a tota la costa sense cap excepció. PSOE, PSM i IU votaren a favor de la màxima protecció; en contra PP i UCAP i s'abstingué CB.

Però les postures no eren tant distants, PP i UCAP demanaven el grau I per a la costa gabellina, amb l'excepció del port de Cala Rajada, deixant oberta la porta a possibles ampliacions de l'actual moll. CB, incomprensiblement, pretenia rebaixar aquest grau de protecció també a la zona d'Es Carregador.

Realment el Pla Director de Ports Esportius està rebutjat, en l'actual redacció, a quasi tots els municipis illencs siguin governats pels populars, socialistes o distintes coalicions. Amb una paraula, no agrada a ningú. Tant escandalosa és la situació que el senyor Sainz reuní als batles del seu partit per ensenyar-les a llegir, ja que, segons ell, no havien entès el Pla proposat.

Però si una cosa començam a tenir clar tots els qui vivim a Mallorca (per damunt d'ideologies, classes socials o estatus econòmics), és que hi ha massa ciment. Per ventura la crisi ens ha despertat del bell somni, del creixement il·limitat, i hem començat a caminar amb els peus a terra.

Acudit publicat al diari "Ultima Hora", Divendres 2 d'Octubre.

ERRADA. Al suplement dedicat a les festes, dins l'apartat "la festa també és cultura...exposicions" s'inclou per errada nostra l'exposició de ceràmica i artesania al Castell que no es va celebrar, malgrat estar anunciada al programa de festes.

OBRES D'EMBELLIMENT. D'aquí a un parell de mesos Cala Rajada, Canyamel i Sa Mesquida rebran una bona rentada de cara.

A Canyamel ja estan a punt d'ésser adjudicades les obres (pugen a 178.773.695 ptes) que consistiran en fer un passeig marítim. Malgrat això, el projecte no ha agradat massa a alguns residents que s'estimen més " arreglar el torrent i fer-ne un estany". Realment les voreres del torrent i el pontet estan molt deixades i brutes, però... això no vol dir que s'hi hagi d'encimentar l'únic paisatge natural que queda . No hi ha prou ciment amb les noves urbanitzacions del penyassegat de les coves ?

També s'ha aprovat: els projectes de reforma dels carrers Cala Agulla (125.069.406 ptes) i Elionor Servera (76.864.776 ptes) amb contribucions especials; fer el passeig marítim entre Cala Lliteres i Cala Agulla; modificació i asfalt de la carretera a Cala Mesquida i Projecte per rehabilitar el Teatre Principal.

I tot això ara que esteim en crisi. Si arribam a estar en temps de bonança... ?

IOT. Des dels primers dies de setembre l'iot *Lady Anna of fife*, embarrancat a Cala Agulla sofrí els embats de la mar. Si els primers dies cridava l'atenció per la novetat que suposava, ara quan s'intenta treure'l desperta una gran expectació. Nombrós públic, televisions, video-aficionats van comparèixer per veure i enregistrar l'històric moment del salvament.

SETMANA TURÍSTICA. Del dia 15 al 21 de Setembre es va dur a terme la IV setmana del turista a Cala Rajada, organitzada pel Patronat Municipal de Turisme. El programa, bàsicament, consistia en una sèrie d'actuacions a la plaça dels Pins i una mini-marathó, així com una vetllada a Canyamel.

Els actes segueixen la tònica d'anys enrera, unes actuacions que podríem dir "internacionals", ball de bot i concert de la CC Banda de Música.

Molt de canvis de regidor però, en promoció turística, tot segueix igual! No haurà tingut temps ?

DIA D'EXTREMADURA. Ja fa un parell d'anys que un grup d'extremenys/es, més o manco arrelats a Capdepera, organitzen uns actes per celebrar el dia de la seva Comunitat Autònoma, que coincideix amb la verge de Guadalupe.

Amb una missa i un festival, a la plaça des Sitjar, conviden a tot el poble gabellí a compartir aquests senzills i emotius actes,

Enguany ha tomat a tenir una notable presència de públic.

CRIDES. Les crides informatives segueixen essent en castellà, exclusivament, es nota la ferma voluntat normalitzadora del nostre Ajuntament.

I ja que hi som, el full informatiu de l'Ajuntament segueix emprant el topònim erroni de "Cala Ratjada". Quan s'emprarà el correcte ?

40. És la velocitat de moda al municipi. Si fa uns mesos les voravies dels carrers de Cala Rajada i Capdepera sofriren una invasió de senyals "prohibit aparcar" o "sentit prohibit" ara són les carreteres les que han estat sembrades de "prohibit passar de 40 Km/h."

Aviat seran tristament populars per alguns despistats ja que la policia local està disposada a fer-les complir. Per això compten amb el poder de convicció d'un radar. L'aparatet comença a ésser rentabilitzat.

Ens comenten que hi ha un "40" d'aquests, a la carretera de ca'n Patilla, a les perilloses corbes, pujant a Capdepera i no acaba mai, ja que no hi ha el corresponent disc que anuli la limitació anterior.

CASC. Molts deien que això de dur casc amb motocicleta, no arribaria a ésser efectiu mai, però s'han equivocat. Realement són pocs els que no en duen.

I és que, anar amb "motoret" i casc no és tant lleig i ningú s'en riu. A més, hi ha moltes raons prou convincents per dur-lo. Ja l'han batiat amb el "lleva-multes".

Malgrat empenyi en els trajectes curts, posa-te'l per la teva seguretat (i butxaca). I ja que hi som que sigui homologat !

CURS DE CATALÀ. Els funcionaris, de l'Ajuntament s'han apuntat a un curs de Català. Són 25 els que s'han decidit a què, el dret d'expressar-se, esser atès i fer sol.licituts al Ajuntament, en català , sigui una realitat. Enhorabona per l'esforç.

GRUA. L'Ajuntament de Capdepera ja té grua municipal. Així que, a partir d'ara, alerta on aparcau el cotxe... qualche dia no el trobareu.

DEVOLUCIÓ. El passat 15 d'agost sortia al butlletí oficial de la C.A. (BOCAIB) el decret 51/1992, segons el qual tots els contribuents que vam pagar contribucions especials per a finançar les depuradores (és el cas de Capdepera i Cala Rajada), podem demanar que ens tornin l'import pagat.

S'ha de sol.licitar mitjançant una instància, demanant la devolució, adjuntant fotocòpia del DNI i dels rebuts. Tot dirigit al Sr. President de la Junta d'Aigües de Balears (carrer Palau Reial 19-8 . PALMA. tlf. 718449).

No sabem quan , ni com es farà la devolució. L'Ajuntament té un servei per assessorar i tramitar gratuïtament les sol.licituts.

PESCA. S'ha celebrat el Mundial 92 de pesca submarina, teòricament, a Porto Cristo. La realitat és que les costes de Capdepera han patit la pressió dels participants, esquilmant un poc més la pesca del litoral.

Dita prova fou rebutjada a Catalunya i València, però a Mallorca com sobra peix....

S'AUBA. Ja funcionen les dues noves aules de Preescolar (4 anys) al C. P. S'Auba. Fins el darrer moment no es tenia la seguretat de que acabarien, o no, les obres abans de dia 14 de setembre. A la fi, el dia oficial de començament de curs, els nins pogueren estrenar les noves aules.

ARENA. Han tornat a treure arena de sa Mesquida. L'assumpte està denunciat, però les malmeses dunes pateixen de tant en tant aquestes extraccions il.legals. Això que són Àrea Natural.

FEMS. De què serveix fer una extesa normativa per la recollida de fems , si després no s'aplica ? Aquesta brutor fa mesos que és a la mateixa cantonada, i ningú la lleva, ni el que l'ha depositada ha estat recriminat. Només falta esperar que el vent i la pluja d'hivern l'escampi per tot arreu !

OBRES. La remodelació de la carretera de Son Servera ha començat. Prova d'això és l'inici de l'excavació del Tunel del Coll des Vidriers. Seguirem informant, hem tenim per una estona.

Començament de la perforació del Coll des Vidriers.

MOLT D'ANYS. I ja van cent. Donya Maria Gil de Pablos ha complit el seu centenari el passat 27 de setembre. Amb una missa i una festa al club social de la tercera Edat de Cala Rajada, aquesta madrilenya de naixement i mallorquina d'adopció (ha passat 47 anys entre noltros) ha rebut l'homenatge dels padrins i autoritats. Salut per molt d'anys !

PARC DE TRÀFIC INFANTIL. Està previst crear un parc de tràfic infantil per a l'ensenyança de l'educació vial a l'escola de S'Alzinar. L'idea sortí de l'APA del centre , i ha estat ben rebuda per l'Ajuntament i la policia municipal.

CAP DE LLEVANT. L'Agrupació esportiva presentà el passat dia 3 d'Octubre els seus equips per a la propera temporada.

Més informació a les planes d'esport.

A

B

Quina de les dues imatges de Toni Muntaner , vos agrada més ?

No ens pareix malament, que el batle ens enviï una foto seva. El cult a l'imatge és pròpia dels polítics. Tampoc creim que hagi costat molts de doblers a les arques municipals..Però en temps d'austeritat, aquests fets no solen agradar massa als contribuents. Al manco, hem de reconèixer que a la foto B queda més present.

AVISOS, NOCES. ..I COMUNICATS.

ADMINISTRAR L'AJUNTAMENT.

Administrar una ciutat, en el nostre cas el poble de Capdepera, no és una feina excessivament complicada. N'hi ha prou, opin, amb un poc de sentit comú i honradesa.

Sentit comú per no gastar més del que s'ingressa i honradesa, no ho dic en el sentit de no "malversar" fons, sinó per dir als veinats-contribuents quina finalitat es persigueix, amb quins mitjans es preten comptar i quina és la situació de començament per dur a bon port aquests fins que es persegueixen.

La realitat és un poc més complicada que l'administració d'una petita economia domèstica, en les tècniques de gestió, però no en els criteris bàsics que deuen regir els comportaments.

A cap família amb un poc de sentit comú s'els ocorreix mantenir una casa amb préstecs, els quals serviran per pagar el llum, el gas o la criada, ni es compromet amb unes despeses mensuals, superiors als que poden, als que habitualment tènem que pagar.

Ni a cap administrador familiar, mitjanament honrat se li ocorre amagar la realitat econòmica de la família si veu que està gastant més del que pot.

Idò bé. Ni el sentit comú ni l'exposició clara de la situació han presidit els comportaments del nostre govern municipal durant el darrer any (15/6/91 fins 30/6/92).

Les despeses de funcionament han crescut durant aquest període de temps, mentres que l'equivalència en ingressos corrents per finançar-los no han crescut de forma equilibrada.

L'endeutament previst per aquest exercici és d'uns 245 milions.

Finançar la despesa corrent amb préstecs és perillós, però molt més ho és amb la venda de terrenys de propietat municipal, com va indicar no fa gaire temps el sr. Batle. És com anar venent els mobles d'una vivenda per poder pagar els rebuts del llum.

Nó val aquí criticar al govern municipal per esser d'esquerres si no, per no tenir sentit comú en la gestió i, per no dir amb honradesa als ciutadans quina és la verdadera situació de les finances.

És raonable que una política d'esquerres vulgui augmentar el plantell municipal per donar més serveis públics, però també és molt raonable que una política de centre-dreta consideri que els serveis poden esser oferits per l'ajuntament mitjançant empreses privades.

Què passa quan no es produeixen avaries al clavegueram públic?

Un equip de govern de centre dreta simplement no contracta a ningú, per no necessitar-lo. La política actual del

nostre govern municipal ha de fer front a les nómines del seu plantell de treballadors, malgrat no sigui necessari pel suposat exemple anterior.

Una formació política de centre-dreta pot proposar reduir el volum de serveis públics a canvi de pagar menys impostos. Una política d'esquerres pot criticar-lo.

Una formació d'esquerres pot desenvolupar un programa en el qual hi hagi un sector públic proveïdor d'una àmplia gama de béns i serveis que siguin finançats en funció de la capacitat de pagament dels ciutadans més que per l'ús que d'ells realitzi cada individu.

Una formació de centre dreta el pot criticar.

Aquest debat, és el debat racional de la vida política. Ni la desqualificació general, ni el referir-se a que en altres llocs els correligionaris dels crítics també ho estan fent.

Ni tampoc el amagar la realitat amb xifres confuses i dades imprecises duen a bon lloc.

La defensa d'una despesa corrent, més be diria d'un creixement sense sentit comú de la mateixa, finançat en part amb préstecs lleva capacitat d'inversió i per tant paralitza el benestar dels nostres veinats, no pot fer-se amb desqualificacions a les veus crítiques.

Si aquest augment és cert, és real, haurem d'esperar desgraciadament, inevitablement, les notificacions d'imposts, directes, indirectes, taxes, etc... Com s'arreglarà l'endeutament o seguir amb aquest preocupant augment?

La solució no està en diverses cortines de fum, com certes modificacions de les despeses per estalviar o amb comportaments de confrontació amb altres formacions polítiques que està clar no són l'origen ni la solució a tots aquests problemes.

Joan Llull Massanet
Regidor del Grup Popular a
l'Ajuntament de Capdepera.

I ara dues cartes remeses pel PSM a Capdepera referides al tema del periodista de l'Ajuntament (recordau una de l'anterior mes del PP referida a la mateixa qüestió) i l'altra justificant el vot a la proposta del Pla de ports esportius. L'Ajuntament va demanar grau de protecció I -el màxim previst per tota la costa del municipi.

Política informativa.

Dia 3 d'agost, l'oposició PP- UCAP dugué a Ple la moció que demanava la immediata destitució del periodista contractat per l'Ajuntament. La postura que adoptà el PSM en relació a aquest fet fou prudent; malgrat el nostre manifest excepcicisme en torn a la oportunitat d'aquesta contractació i al projecte de ràdio municipal, creguerem necessari no rompre el clima de confiança que hem mantingut fins ara en les manifestacions conjuntes i tasques de govern que materialitzen l'esperit del pacte que fou signat i que el proclamà batle.

El PSM a aquest Ple no retirà el seu suport per considerar que correspon al Sr. Batle i als altres membres de PSOE, i no a una moció de l'oposició, la decisió de rectificar les polítiques informatives que du a terme el regidor Lluís Ladària.

Som conscients, però, que en tot aquest embolic hi tenim un grau de responsabilitat que no volem eludir; desarmant la proposta de l'oposició, ens correspon a nosaltres la responsabilitat d'actuar en front de l'opinió pública i no vull que el meu nom ni el del PSM es degradi paral·lelament al del PSOE mantenint una situació que permeabilitza, mina i contamina la nostra mala imatge a tot l'entramat social del municipi.

Pel que fa al projecte de ràdio municipal i tal com li he manifestat de paraula en algunes ocasions, no crec oportú en l'actual situació de continus retalls i augments de la pressió fiscal, que aquest govern habiliti els medis d'un instrument que, lluny del seu objectiu de difusió cultural, serà un lloc de reclamacions i descrèdit cap a una gestió que, si bé és correcta, comporta mesures impopulars.

Tot plegat em fa replantejar el meu compromís en la responsabilitat de la delegació de cultura perquè beure'm els cops de decisions alienes mentre la meua àrea roman paralitzada es contraprodueix. Renunciar a una delegació buida m'allibera del deteriorament d'imatge i del paper d'inquisidor en un govern capficat en mantenir la seva particular EXPO en moments de depressió econòmica.

En base al que he exposat el convid a reflexionar i esmenar el cost de la política informativa que fonamenta la gran i negativa incidència dintre de l'opinió pública gabellina.

Capdepera, a 20 de agost de 1992
Bartomeu Garau Esteva

Valoració del Pla de Ports esportius.

Al Ple de l'Ajuntament en sessió de dia 7 de setembre de 1992 en relació al Pla Director de Ports Esportius i Instal·lacions Nàutiques.
Valoració.

La nova redacció del Pla de Ports Esportius manté les mateixes característiques de l'anterior pel que fa al nombre

d'amarraments, criteris ambientals, territorials i fonaments socio-econòmics. Per tant, constitueix una decepció per a un gran nombre de mallorquins, fortament sensibilitzats amb la importància de donar protecció al litoral de les nostres illes, que és un dels elements més emblemàtics i prioritaris del conjunt del nostre patrimoni.

Aquest Pla permetria un augment del doble de l'actual nombre d'amarraments en un termini de menys de vuit anys, on els llocs podrien passar de 16.700 a 33.000.

Pel que fa al nostre terme, és escandalós el cinisme amb el qual sols es protegeix l'àrea on per motius de fondària es fa inviable la rentabilitat de les obres per construir un port turístic, però es lliberalitza tota zona on la profunditat dóna peu a un bon negoci.

El Pla de Ports Esportius no és més que una sortida per desviar els interessos del sector de la gran construcció que davant la crisi hotelera i immobiliària creada per l'excés d'oferta ara vol fer el mateix a la mar.

No és un Pla perquè no preveu els problemes ambientals ni l'impacte ecològic. Constitueix un **atemptat** contra l'emergent sensibilitat paisatgística i ambientalista i un **frau** per a la resta de ciutadans que es veuen exclosos per una política de privatització d'espai públic. L'impacte de les instal·lacions i del foment nàutic queda fora de tot dubte després de la vergonyosa evidència sorgida en la neteja que Greenpeace realitzà al port de Cabrera. Closa tota la polèmica en torn a qui embruta i a quin cost ho fa, la metròpoli emisora no accepta restriccions al seu desgavell. Des de la seva suposada qualitat de turista d'alt estandíng i la nostra dependència no ha estat possible posar-hi traves ni sensibilitzar-la.

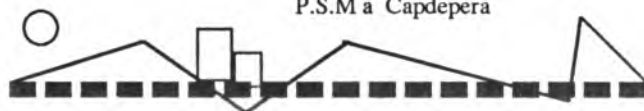
Per tant, el posicionament polític del meu grup és contrari a l'actual redacció i sol·licita el major grau de protecció possible per a tot el litoral gabellí i la resta de les Illes.

Lluny de potenciar el seu excés s'haurien de vigilar i punir els abusos d'aquest mal dit turisme de qualitat que pretén amb el seu mite d'alt poder adquisitiu legitimar i fer-nos tolerar les seves brutícies, alimentant un nou procés especulador que gira en torn a la privatització de sol públic, guanyant-li terreny a la mar, per un costat, i edificant a terra per l'altre. Tot això ens du a embolicar-nos en un procés ja conegut que únicament aporta guanys immediats a uns pocs i resta vida, llibertat i sobirania a la resta de Mallorca.

Un creixement en el nombre d'amarraments repetirà la nefasta experiència de seguir endavant amb la política ultra-liberal practicada des del Govern Balear, que ens ha conduït a la caiguda de preus i descapitalització de l'oferta turística en general. La no intervenció inicial de les Administracions Públiques limitant i ordenant l'oferta, ha forçat a la llarga a un esforç modernitzador coincident i a contra peu d'una recessió econòmica internacional.

Tot plegat, això ens demana rompre amb els compromisos i tendències que condemnen les nostres illes a sostenir l'insostenible, estancats i presoners de monocultiu turístic.

Capdepera, a 7 de setembre de 1992
Bartomeu Garau Esteva
Portaveu del grup municipal
P.S.M a Capdepera

CONVERSA AMB . . .

Ca's Padri Baroi és una antiga casa de pescadors surràn del moll, emblanquinada i amb les persianes pintades de blau. Possiblement sia una de les cases amb més personalitat del poble, tot i que no hi ha una sola maleïda cadira de diseny. No se que en pensaràn els membres del Comitè Olímpic Internacional. És un rabeig de pau, al dir del tòpic, enmig de la industriosa Cala Rajada turística. És com els al.lots quan demanen tentol per poder respirar a fons, abans de reanudar els jocs. Si el seu habitant tingués visió comercial ja hauria possat una tarifa de preus al portal per concedir relax als seus visitants. A hores d'ara ja tendria molts de padrins Baroi arreu de la costa mallorquina i seria algú important sense temps per concedir entrevistes. Desgraciadament es tracta d'un heretge.

El budisme és una manera molt guapa de realitzar-se com a persona.

Fa anys que faig pràctiques de ioga. Ioga en sànscrit vol dir unió. Aquesta unió és del cos físic, la paraula i la ment. Són tres nivells que en harmonia formen el nivell humà.

Em vaig introduir en la pràctica del ioga poc a poc. Pensava, qué deu esser això del ioga?, el món oriental m'estirava, sentia curiositat. Ho vaig provar pel meu compte, estudiant llibres, intentant fer alguna postura, fins que em vaig decidir a acudir a un curset intensiu, després enseguien d'altres a Ciutat, Barcelona, Terrassa, Girona. Vaig saber que hi havia un professor, Jordi Colomer, del

centre de ioga Ananda de Barcelona, que era professor de professors, ensenyava a donar classes de ioga. Amb ell vaig anar-hi tres anys i vaig aprofundir en el que és el ioga.

Vaig aconseguir un títol de professor i un altre que em permet donar classes arreu d'Europa. Som membre de la International Teacher Association que és una associació de mestres de ioga d'occident.

Menstrestant, sempre que m'enterava que hi havia xerrades, cursets, llocs a on es feien actes de tipus oriental hi acudia. Sempre he tingut curiositat per l'orient, sobretot pels tibetans. Sempre m'ha xocat la manera que tenen d'explicar la història, una especie de conte; però

que té un fons com a de veritat, per exemple els llibres d'en Rampa, El tercer ull, La caverna dels avantpassats, etc. Els m'he llegits tots.

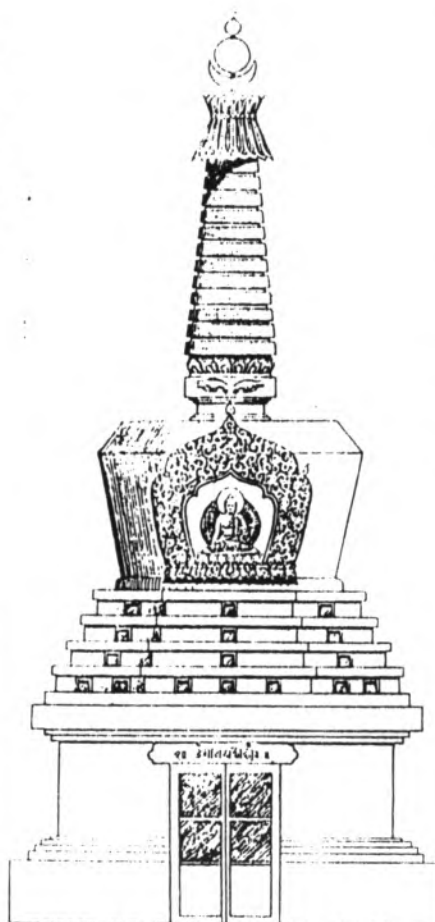
Una d'aquestes vegades anant a escoltar un lama budista em va agradar tant que el vaig voler conèixer personalment. Em vaig atracar a aquest gran personatge, en Kalu Rimpoché, que ha estat un gran mestre. Va morir fa tres anys.

Vaig escoltar la seva ensenyança i em semblà tan genial, tan preciosa, la vaig trobar tan oberta, ell mateix un personatge tan increïble irradiant energia, pau i tranquil·litat; que vaig iniciar-me en el budisme tibetà.

Escoltar en Pep és una delícia. No se si per què parla de coses poc corrents -de fet, al telediari mai surten- o per què les seves explicacions són apassionades, viscudes, sentides, sembla com si volgués fer-te particip de la seva experiència. Esteim en una petita estança que dona a un pati exterior plè de cusiols de fulles molt verdes. No de bades en Pep és jardiner.

Record que tenia moltes preguntes a fer i era curiós per què quan em trobava devora el lama tot em quedava resolt, no feia falta que li demanés res. Més envant ho vaig comentar amb una monja tibetana que se posa a riure i amb va dir que era normal que quan s'està en presència d'algu que s'ha realitzat com a persona, que ha treballat el seu cos i la seva ment; té una energia poderossísima que irradia al seu voltant i t'arriba i et resol els dubtes.

Vaig tenir tanta de sort que el meu Karma em va dur a trobar a Kalu Rimpoché i a través d'ell al budisme tibetà què és una manera de comprendre l'existència humana. Això et dona una gran felicitat que et permet està bé amb tu mateix i amb els demés i en tot el que t'envolta.

**FUTURA ESTUPA DE
DAG SHANG KAGYU**

Ara el que ens envolta és la foscor. De cada vegada és menys la llum que ens arriba del corralet i es va creant una atmòsfera molt adequada als assumptes que tractam. Ja no sent l'olor d'encens que m'envai al entrar; però continua fent la seva feina. Només els que han estat a altres mons saben fins a quin punt els occidentals hem reprimat els sentits. Oloros que entren i surten pels forats del nas, com una explosió de colors, ni ha d'agres i de dolces, de pesants, empalagoses, de tufejants, picants, ni ha agradables i desagradables, seques i homides, totes ensumades intuïnt noves formes d'experimentar el que ens envolta. Pep, que és això del budisme?

No és una religió, abans que res és una tradició, de les més antigues i més ben conservades, ja que s'ha tramés de mestre a deixeble generació rera generació. No hi ha cap dogma. Buda va esser una persona de carn i os que preguntant-se el per què de l'existència humana arriba a trobar -hi resposta.

Buda ensenyà els quatre pensaments nobles que són, El per què del neixement, El cos humà i la seva preclositat, que és la comprensió del sufriment humà a través de la seva acceptació que du a l'alliberació. La llei del karma o de causa-efecte i, Vellesa, sufriment i mort. Del que es tracta és de transformar el sufriment, una condició de la vida humana, a través de la comprensió per convertir-lo en felicitat.

Es diu budista aquesta tradició perquè segueix les ensenyances de Gautama; però no és una religió. El propi Buda no era budista ni es tenia per cap déu, tampoc creia en cap déu superior creador del món ni en cap tipus de personatge superior.

No es pot comparar a cap

religió. Des de el punt de vista budista es pot esser ateu, catòlic, musulmà, etc. i budista a la vegada, no hi ha cap problema. A l'enrevés, des de el catolicisme no sé si es pot esser budista.

El budisme és una pràctica, no basta escoltar les ensenyances; de la què s'en treu un profit, la consecució d'un estat mental que permet esser feliç.

(Aquí convé fer un parèntesi per dir que per emocions hi hem d'entendre l'odi, l'enveja, la venjança, la rancúnia, i així, sinó es corre el perill de no entendre res, tal com li passà a l'entrevistador)

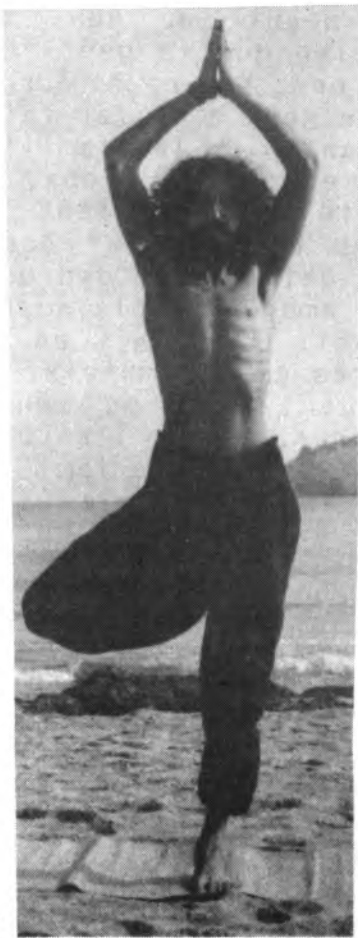
Del que es tracta és de desenrrollar les qualitats positives i transformar les emocions, ja que aquestes condueixen a més emocions i no et deixen trobar l'equilibri. Molta gent es deixa dur per les emocions i viu d'elles, essent així impossible l'harmonia de la ment.

Per comprendre les emocions s'ha de saber veure-les dins un mateix, és bò de fer veure l'enveja o l'odi dins un altra, això vol dir que també s'odia; per què sinó com se'l pot reconeixer?

El budisme ensenya a no deixar-se

dur per les emocions que pertorben la tranquil·litat i tampoc a deixar-se dur per la felicitat, si s'està sempre en estat de felicitat s'està molt aferrat a ella. Sufriment i felicitat van plegats. S'han de saber veure les emocions dins un mateix i transformar-les en actituds positives.

La condició humana per excel·lència és el sufriment i aquest té l'origen en la ignorància que és la mare de totes les emocions.

Ioga vol dir unió de cos, paraula i ment.

Hi ha moltes maneres de treballar la ment, a través del ioga tibetà, que és semblant al induista, però que treballa molt el nivell de la paraula amb els mantras. El hata-ioga, que és el que practicam aquí, treballa el cos físic i la respiració. També hi ha el Bati-ioga, que és devocional cap a un mestre, etc.

La respiració és molt important, hi ha molta gent que no sap elenar i a través de la respiració es poden eliminar un caramull de toxines. Cada estat d'ànim té una respiració diferent, no alenen igual una persona exaltada que una tranquil·la o que una en estat de tristesa. Per tant, treballant la respiració podem incidir directament sobre l'estat d'ànim de les persones.

Kalu Rimpoche deia que "una societat que no sap elenar és una societat problemàtica". Una persona que no alena bé és que té problemes, tant físics com psíquics, fins i tot els seus pensaments són desordenats.

El ioga influeix sobre l'estat d'ànim i normalment després d'una classe un es

troba satisfet, descansat, es té la ment oberta.

El que passa a Occident és que la gent ve a fer ioga quan estan malats i venen a curar-se i el ioga per mantenir la salut va molt bé.

El budisme el que fa és relentitzar els pensaments, no eliminar-los, sinó calmar la ment. El que a mi en captiva dels tibetans és la manera que tenen d'ensenyar a calmar la ment per produir la pau mental. Un es seu i observa el que passa per la ment, com si veïes una pel·lícula i quan ve un pensament s'ha de procurar no aficar-si perquè et durà a un altra pensament i et montará una història, s'ha de deixar-lo passar i entre pensament i pensament hi ha moments en els quals no hi ha res i aquest buit és fa cada vegada més gros i arriba un moment en que un troba la tranquil·litat.

El ioga és una meditació en moviment, d'aquesta manera les energies de la vida poden circular lliurement pel cos i s'evita el seu bloqueig i es mantén la salut. A mi em dona molta tranquil·litat i trob que és una forma d'estar centrat.

S'ha de començar treballant el nivell físic que és, en pri-

ncipi el que tenim més a mà, ja que el nivell mental funciona a través de sensacions que entren pels sentits. Després, poc a poc, es treballa el nivell mental, el que de vegades passa és que a Occident ho volem tot, tot d'una, i amb un parell de mesos volem dominar el ioga. Arribar a un estat mental de ioga, satori, nirvana o com ho volguem dir no s'aconsegueix assua-així. Si realment es col arribar, du la seva feina, és una auto-realització, una feina personal en la qual cadescú hi ha d'arribar per ell mateix.

Hi ha gent que s'abandona, la peresa mental i física són causa de sufriment. Amb el ioga es treballen els dos nivells amb disciplina que és molt important.

Tot això està molt lluny de la nostra percepció cotidiana de la vida. Escoltant en Pep a un li entren ganas de fer yoga, tanmateix no tenim temps per dedicar-lo a nosaltres mateixos. Vivim bolcats a l'exterior, el nostre karma és tan gran que l'aranya, de mil maneres subtils, ens te atrapats a la roda de les reencarnacions i del sufriment. Per altra banda la peresa de la què parla en Pep, és tan gran...

El sistema de vida occidental, degut a que els empresaris volen que la gent faci molta feina per treure'n duros, degut a que la gent a de fer feina per poder mantenir la família, pagar el cotxe, comprar roba, la casa, etc. fa que la gent es dedica tot el temps a fer coses banals, cap a defora i no dediquen temps a estar amb un mateix que és molt important. El ioga és un temps que estàs amb tu mateix.

Quanta gent neix en aquest món, torna gran, va a l'escola, menjen, beven, formen una família, tenen fills, es moren i ja està. Passan una existència, potser plena d'històries, però buida. És molt important comprendre l'existència humana.

El que interessa és que hi hagi una massa què treballi i no es preocupi de res més. La gent està nerviosa, histèrica, crida molt; la gent fa desastres, roba, mata, fa guerres i molts de desastres ecològics. Si fessin ioga els ajudaria a pensar i serviria, al manco, per prendre consciència.

Ja hem avisat de que es tracta d'un personatge perillós. Demana a la gent que prengui consciència de sí mateixa. Si li féssim cas seria el caos i l'anarquia, l'enfonsament de l'economia consumista. No tenim temps, ens fa falta temps.

El primer que em demanà Kalu Rimpoche va esser, "te temps, vosté", li vaig contestar que sí, que sempre es troba temps per dedicar-lo al que a un li agrada o l'interessa.

Fa dos anys va venir a Espanya un lama que no havia sortit mai del seu monastir; no havia vist mai la mar. Dels llocs que visità Mallorca va esser el que més li agradà, digué que tenia moltes d'energies positives. Ell ens deia que li era molt difícil viure aquí, que tot anava massa depresa, que la gent sempre frisava, i a la gent que te presa li falta temps per a meditar, per reposar.

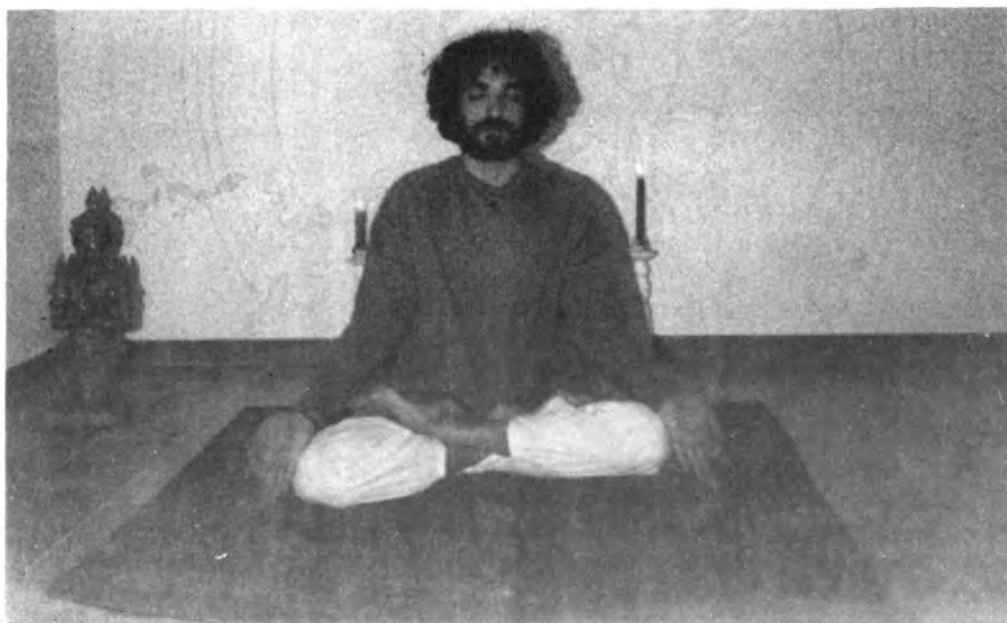
Kalu Rimpoche sempre ens deia que la ment és com un tassó d'aigua, quan l'aboquen està terbola, si la deixen reposar s'aclareix. Amb la ment és igual, meditar és deixar reposar la ment, fins que arriba a la claretat, a l'equilibri mental.

Bé, noltros, els que mai tenim temps, seguint la lògica més aclaparadora, seguirem renaixent tant com faci falta fins que hàgim acabat de pagar les lletres del cotxe, el televisor, el pis.

Cada hivern vaig a Campillo, Hosca, a on estam construint un temple budista, un gompa, que és un lloc de meditació. Hi ha qui es construeix una caseta als voltants del temple. També construim una stupa, que te forma d'antena per captar les energies positives.

M'agrada molt ajudar a construir aquest temple budista. A mi em dona una gran satisfacció interior poder dedicar un esforç físic a l'obra per què pens que és positiva, no tans sols pels qui estem allà, sinó per a tothom.

A l'església de Capdepera l'arreglarem amb doblers i, francament, satisfacció no crec que en doni a ningú. Seria bò saber si els gabellins de mitjan segle passat, al construir l'església, tenien aquesta actitud reverencial vers el temple i, si fos així, quin gran engany el progrés, un envoltori lluminós i cridaner amb un contingut buit.

A Occident els doblers estàn per damunt de tot i es pensa que fan la felicitat, i els doblers ajuden; però donen una felicitat que es perd. La felicitat material, l'acumulació de riquesa, moltes vegades s'aconsegueix fent sofrir a altres essers, encara que devagades no se'n té consciència. És l'ignorància, mare del sofriment.

En una ocasió, a Madrid, una senyora amb abric de visó demanava doblers per una causa molt noble, ni vaig donar i li vaig dir que donàs l'abric a algú que el necessitàs. Per tal que aquella senyora pogués lluir l'abric havien hagut de matar a cinquanta o seixanta animalets. Possiblement no n'era conscient del sofriment que costava la seva felicitat.

Hi ha una felicitat que no es perd, és un estat de la ment. Hi ha gent que irradia felicitat.

Si algú està interesat en conèixer més d'aquí aquestes filosofies, a on pot acudir ?

Si és per a ioga qualsevol professor o professora dels qui ha Mallorca li ajudaràn. A Palma, a la llibreria Dual, a la plaça de sta. Eulalia, 12, es pot trobar informació sobre temes esotèrics. Si s'està interessat en el budisme tibetà en el carrer Morell, 12, hi tenim un centre. També hi ha un de budisme zen. O senzillament m'ho poden demanar a mi mateix.

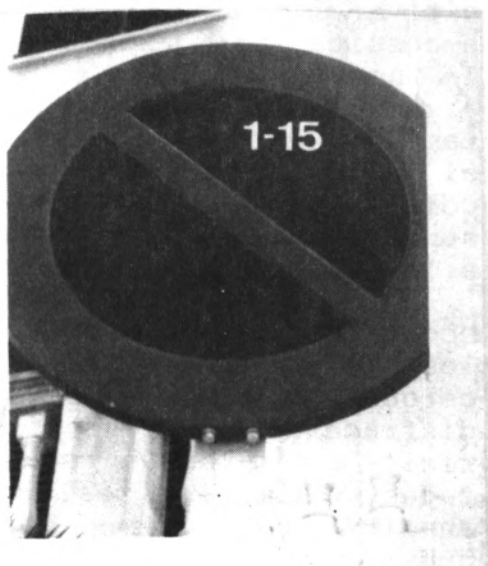
Hi ha gent que quan sent parlar de ioga s'asusta, tenen com a por. M'agradaria dir que el ioga no és una secta religiosa, d'aquestes rares, no hi té res a veure amb sectes. Tampoc s'ha de confondre el ioga amb la religió. El ioga pot ésser per tothom. Amb el ioga es pot arribar a una millor comprensió d'un mateix.

UN

PER AQUESTA FOTO.

A Cala Rajada l'han sembrada de senyals de trànsit, mostra indubitable d'una política urbana al servei del automòbil. Estan per dir que el número de senyals per quilòmetre de carrer, a Cala Rajada, és superior al de París, Londres o Nova York.

Es, també, un fet cultural. Per exemple, la senyal de prohibició de la fotografia de la dreta és petita i s'ha aprofitat una farola per no haver d'afegir un nou suport i evitar, d'aquesta manera, la col·locació d'elements empobridors del paisatge urbà. La fotografia és d'una població turística anglesa.

L'altra senyal, la de l'esquerra, és una de tantes que hi ha a Cala Rajada, també població turística; però que arribà més tard, i més depresa, a la cultura del automòbil. Una sensibilitat major vers l'espai urbà farà que s'eliminin moltes de senyals que ara hi ha, és una qüestió de temps i evolució cultural. Tanmateix no són un atractiu turístic.

NO AL REUMA

En el V^é centenari

REFORMA EDUCATIVA

(CONTINUACIÓ)

Hem iniciat un nou curs escolar amb la innovació que tots nosaltres esperavem, LA REFORMA EDUCATIVA a infantil -antigament preescolar- i al primer cicle de primària -abans cicle inicial d'E.G.B.-; però en realitat encara no ha començat realment, ja que abans és necessari que es construeixi aquest "document" que els tècnics anomenen el Projecte Curricular Base (P.C.C.), més clarament la guia dels mestres per intentar ensenyar amb tècniques compatibles i similars. Aquest document s'ha d'anar confeccionant al llarg de tot aquest curs escolar, però la seva redacció sempre estarà oberta a possibles millores d'acord amb l'experiència de la seva aplicació.

En tot aquest moviment de canvi, ja hi ha una sèrie de situacions complicades, la principal "la butxaca". Hem topat un mal any, econòmicament parlant, per iniciar una reforma educativa. Per una part la crisi de l'hisenda nacional, que ha repercutit en les de les comunitats autonòmiques i locals. Aparentment han desaparegut tots els doblers que abans hi havia en circulació. Davant aquesta situació tant difícil, l'administració, hauria de posar les coses clares, explicant als professionals, pares i alumnes quines conseqüències reals tindrà per aquests canvis educatius la recessió econòmica.

Davant aquests fets tan delicats pot perillar un esforç majoritari del profes-

sorat per renovar la seva metodologia de feina, per cercar noves eines per ensenyar als nins, en definitiva per adaptar-se a les necessitats i exigències de la nostra societat. Si tot això no funcionàs correctament, de poc hauria servit el sacrifici dels pares en la col·laboració que suposa i suposarà una ajuda vital per a la reforma educativa.

A part dels problemes econòmics no podem oblidar les editorials que només cerquen vendre i per això disfrazaran els seus materials com a eines actualitzades, però en realitat un analitzi seriós ens demostra que algunes d'elles no tenen una intenció real de reforma.

Si l'administració és concient de tot això i sap escoltar i observar la situació real de les escoles, tenim una esperança de què la Reforma sigui -amb el temps-, un èxit i per tant possibiliti al nin a rebre una educació d'acord en la vida moderna.

Lapis, tinta i tinter.

AGENDA DE LA VILA.

FINATS.

- Dia* 6, Theodor Fritz (3 Setembre 1924)
21, Gertrand M.H. Heinz (24 Maig 1929)
21, Helmut Georg Stark (30 Març 1933).
28, Juan Ferrer Moll, "Vaguer"
(18 Gener 1925).
29, Enrico Liesegang (1957).

NATS.

- Dia* 1, Marcos Saez García, d'Ana i Alfonso.
1 Francisco Mir Martin, de Dolores i
Guillermo.
7, José A. Vallcaneras Massanet, de Juana
i José Luis.
8, Lisa Ferriol Baumann, d'Anna i Jaime.
9, Maria S. López David, de Soledad i
Alonso.
14 Marcos Flaquer Bonet, d'Antònia i
Bartomeu.
19 Abel Oñivenis Narcios, d'Isabel i
Agustín.

NOCES.

- Dia* 3 María E. Gomis Ferrer i Michael Heinz
Helmut Büstrin.
11, Marina Jara Rodríguez i Antonio Tous
Suerda.
18, Teresa Heredia Losada i Cristobal
Jiménez Fernandez.
18, Corce J. Martínex Krüger i Olaf
Warneke.

EL TEMPS

....EL NOSTRE TEMPS.

Poc ha canviat aquest mes de setembre, en referència a les pluges, respecte a les dades obtingudes anteriorment: els nostres camps segueixen patint una forta sequera i, per igual causa, les nostres cisternes estan exhaurides del seu preciós i mai prou valorat contingut. Suposam que si aquestes circumstàncies continuen haurem d'acudir a les "rogatives", que temps enrera van ésser tant corrents, per demanar pluges.

Vam començar el mes de setembre amb pluges, creient que això continuaria, però no va ésser així i al final tinguèrem cinc dies d'aigua, dels quals, dos dies va ésser inapreciable la quantitat caiguda, i els altres tres no passaren d'un litre com a màxima precipitació, corresponent al dia primer d'octubre. La distribució de les pluges fou així: La primera desena del mes: 1,3 l/m²; la segona res en absolut; i la tercera 0,4 l/m². El total del mes de setembre ha estat 1,7 l/m².

Els vents han bufat entre el nord i el sud, molt poc considerables.

Però no oblidem el refrany que diu " Setembre seca les fonts o s'en duu els ponts". Enguany ha confirmat la primera afirmació.

En quant a les temperatures observades hem de dir que les màximes començaren amb 24º, el dia primer, per pujar tot seguit a 33º el segon dia i situar-se molt de dies per damunt del 31º. Fins el dia 23, que baixaren als 26º i, acabar el mes amb 28º.

Les temperatures mínimes, han estat al voltant 20º, amb sensibles oscil.lacions. La mínima de tot el mes fou dia 28, quan el termòmetre devallà als 16 º.

Com tots ja sabeu, el dia 22 de setembre, a les 18 hores i 43 minuts, començà la tardor. El dia 28, en el calendari jueu, es celebrà l'any nou (Rosh haschana) de 5.753..

Joan Espiritusanto.

* Nota de darrera hora: L'octubre s'ha presentat molt plujós.

AGRUPACIO ESPORTIVA - CULTURAL

CAP DE LLEVANT

A principis del mes de juliol quedà constituïda legalment l'Agrupació Esportiva-Cultural **Cap de Llevant**. La finalitat d'aquesta agrupació és promoció de l'esport, digam-ho entre cometes, minoritari. Tal vegada aquest qualificatiu no sia el correcte, ja que esports com el basquet; sempre a laombra del esport rei, compte amb una gran participació tant de practicants com d'espectadors, per la qual cosa podem dir que no és un esport minoritari.

L'idea i objectiu d'aquesta agrupació és acollir les especialitats esportives que per ara, en el nostre municipi, no han tingut el suport necessari com per poder practicar-se amb un mínim d'estabilitat i garantia de medis i, fomentar-les entre la joventut, i els no tan joves, que desitjin fer esport dignament, donant suport a aquests esportistes no tan sols moralment, sinó amb una organització a nivell d'un club perfectament conscient de les seves necessitats.

Aquest projecte pot semblar molt ambiciós i ampli; però la gent que forma **Cap de Llevant** no ho veu així. **Cap de Llevant** intentarà sempre, segons les seves possibilitats i medis i, segons la demanda, completar una oferta esportiva fins el dia d'avui inexistent.

El treball de consolidació de l'agrupació s'ha començat pels fonaments i, poc a poc, dia a dia, procurarem realitzar els projectes amb l'afany que el dia de demà, amb l'ajuda de tots, **Cap de Llevant** pugui ser un club esportiu que representi a Capdepera dignament.

De moment basquet, atletisme i futbol-sala són els esports amb els que s'està treballant.

En el basquet, degut a la gran demanda s'han inscrit dos equips, un de seniors i un altra d'atl.lots joves que actuaràn com a penya en el torneig comarcal de Manacor.

L'atletisme, tal vegada sia el repte més difícil. És la nostra idea que estigui format pels joves que acaben el seu pas per l'esport escolar i vulguin seguir practicant aquesta especialitat esportiva. Sense oblidar als qui fins ara l'han practicada, servint aquests de model i incentiu als més joves.

Pel que fa al futbol-sala de moment comptam amb un equip; però no descartam la possibilitat de fer cantera, tot i que primer s'ha de satisfer la demanda esportiva dels equips de cantera del C.E. Escolar, ja que creiem que aquest té prioritat.

La campanya de captació de socis no ha pogut esser més positiva, el que demostra la bona acollida que ha tingut el club entre els veïns de Capdepera. Un altra factor favorable ha estat la col.laboració de varles empreses que "esponsoritzen" els diferents equips. Així Gustavo Peñalver ha pagat el vestuari del equip senior de basquet i del equip de futbol-sala. El Café Ca'n Patilla el vestuari d'atletisme i Es forn de sa Plaça l'equip de la penya de basquet. Rebalim ha proporcionat chandals per l'equip senior de basquet. També s'han aconseguit descomptes de distintes cases comercials, a les que hi podem afegir Comercial Genovart-Font i la sabateria Zafiro.

La directiva està satisfeta i agreix la col.laboració a tots els que han aportat el seu gra d'arena perquè aquest projecte tenguí continuïtat. No podem oblidar, de cap de les maneres a l'Ajuntament que fins ara mateix s'ha bolcat en ajudes materials i adecentament d'instal·lacions esportives.

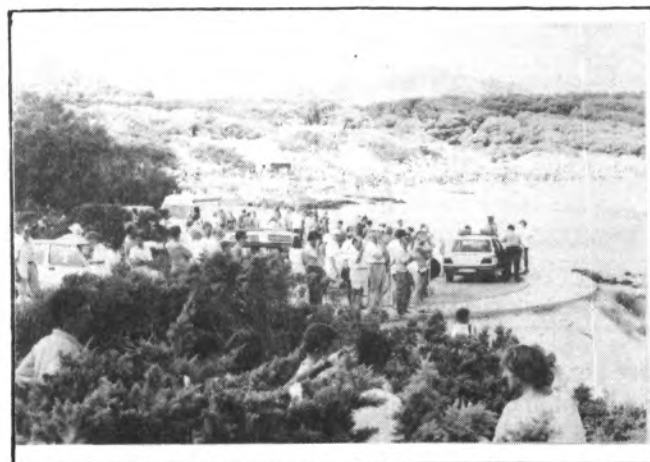
La secció de cultura de l'agrupació tenia programada pel passat 27 de setembre una excursió a Menorca que, degut al mal temps es va suspendre. En breu es té prevista una excursió en submarí sobre la que tendrà oportuna informació els socis.

El passat 3 d'octubre tingué lloc la presentació oficial dels equips als socis.

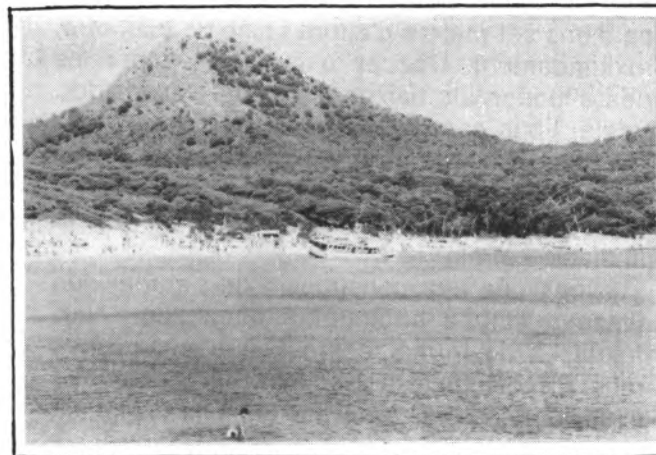
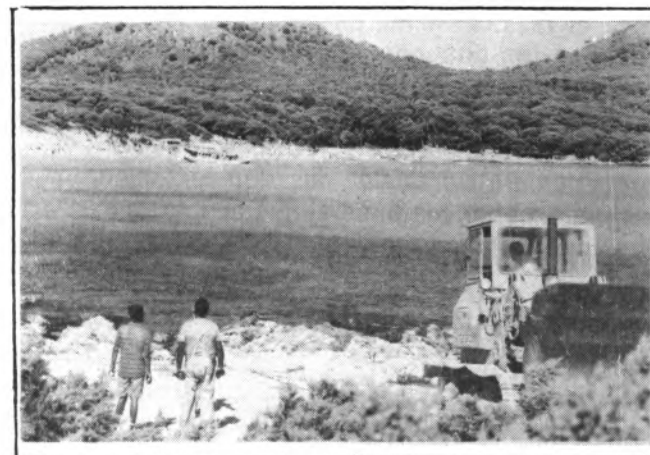
FOTOGRAFES

Per què insisteix la pala en arrabassar la savina ?

Què fa tota aquesta gent ?

Què hi fa un vaixell adormit a una platge com aquesta ?

ELS MOLINS FARINERS DE VENT

Capdepera és pobre, des del punt de vista patrimonial, en molins fariners de vent. Dues són les causes que ens ho expliquen: el fet de que el nostre poble sigui pobre en terres pel cultiu de cereals; la segona causa és que des de molt antic fèiem servir, per a moldre el gra, els molins d'aigua.

El municipi d'Artà, en el segle XVIII, era el que tenia més molins d'aigua de tot Mallorca, n'hi havia vint-i-tres. Després venia Pollença amb quinze i Sóller amb catorze. Quan Capdepera se independitzà d'Artà uns deu molins d'aigua corresponderen al nostre municipi.

Tots els molins fariners de vent que hi ha dins el nostre municipi es construïren en el segle XIX. El més antic sembla que és el que hi ha davant l'actual entrada al Castell que seria de principis de segle; el més modern seria el de Can Prebe que es construiria entorn a l'any 1880.

En el sistema productiu del segle XIX els molins fariners complien un paper fonamental. Llavors un dels pilars de l'economia local era la producció de cereals. Si recordau la situació dels nostres molins comprovareu com la majoria estan situats entre el Castell i la mar; es a dir, es localitzen dins terrenys que antigament formaven la marina; la construcció d'aquests edificis industrials acompanyà el procés de colonització i parcel·lació de les antigues possessions de la marina.

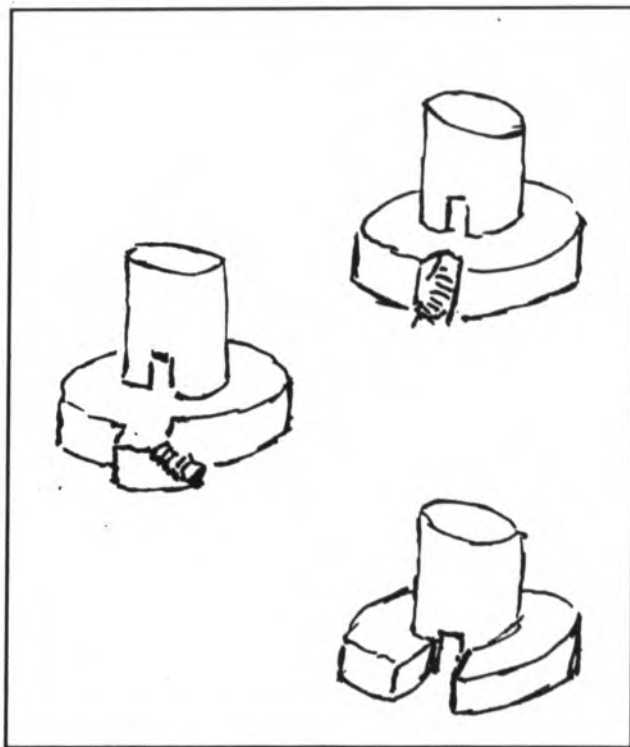
Per un millor aprofitament dels vents (energia eòlica) els molins es situaven damunt un turonet, dins o fora de les poblacions. A vegades es feien agrupacions de molins. El molinar de Capdepera estava situat a la part oriental del puig d'es Molins, a les afores de la població.

Arquitectònicament els molins consten de: torre i base o cintell. La torre és una construcció cilíndrica d'uns set metres d'altura i cinc de diàmetre, aproximadament. L'accés a la torre és per les portes situades als baixos o damunt l'envelador. L'escala, tipus caragol, travessa uns pisos intermedis (un o dos) per arribar al pis superior, pis de ses moles, que allotja la maquinària: moles, arbre, roda, congreny, etc i uns finestrons per la il·luminació i aireig.

La base és una construcció de paredat que s'utilitzava com a habitatge i magatzem. Normalment és de forma rectangular d'una o dues plantes. El molí que té la base més ben conservada és el de can Mateuet i l'únic que tenia dues plantes era el de can Prebe.

Tant la torre com la base estan construïts de paredat de pedres irregulars lligades amb morter de calç i arena.

Alguns dels nostres molins tenien un cintell que era una plataforma massissa de poca altura, menys de dos metres.

Tres tipus de torre de molí amb cintell

Tant els molins de vent com els d'aigua tenien un rendiment molt baix; per això, tot d'una que s'utilitzaren les farineres que funcionaven amb motor d'explosió els molins deixaren d'utilitzar-se.

Des del punt de vista arquitectònic, els nostres molins també són pobres per la raó de que tengueren una vida activa molt curta, uns seixanta o setanta anys. Els molins de vent d'es Jonquet (Palma), per fer una comparança, funcionaren durant més de quatre segles. Aquesta curta vida es nota en el poc volum edificat; la majoria dels molins just tenien la torre, alguns tenien cintell perquè els edificaren damunt un talaiot, els demés tenien, amb alguna excepció, la base sense acabar: moli de Son Guiem i el d'en Galió.

Josep Terrassa

Nota. Per aquest article sobre els molins fariners de vent he comptat amb la col·laboració de Bernat Rabassa, secretari de l'Associació d'Amics dels Molins. En els propers mesos tenim l'intenció de publicar una nota descriptiva de les principals característiques dels nostres molins. Si qualcú ens vol ajudar no té més que dir-ho.